

Olen nainen, joka on käynyt läpi kaksi aborttia.

Olosuhteeni olivat haastavat, koska minulla ei ollut hyvää tukiverkkoa ja olin ymmärryksessä, että olisin jäänyt yksin vauvojen kanssa. Pelko yksin pärjäämisestä oli yksi syy, mikä ajoi tekemään abortit.

Ystävät vakuuttelivat kuinka minulla olisi mahdollista myöhemmin saada lapsia ja jotenkin halusin pois sulkea vauvojen ihmisyden ajattelemalla, että kyse on pienestä alkioista.

Toisen abortin kohdalla kuitenkin näin juuri abortoidun vauvani, joka ei todellakaan ollut muutaman millin kokoinen alkio kuten minulle vakuuteltiin, vaan vauva oli muutaman sentin kokoinen täydellinen ihminen pienine varpaineen ja sormineen. Viikkoja oli tuolloin noin 9-10. Ymmärsin, että olin vienyt ihmisen elämän. Minun oman pienen vauvani elämän.

Abortti hajotti minut ja enää en pystynyt pois sulkemaan tekoani, kuten ensimmäisen abortin jälkeen yritin.

Abortin traumat seurasivat minua ja ne olivat osa minua. Jos kuulin musiikkikappaleen, joka muistutti vauvastani tai näin elokuvaohjelman missä sivuttiin aborttia, löysin itseni särkyneenä itkemässä menetettyjä vauvojani. Surin, etten voinut koskaan pitää heitä sylissäni tai kertoa kuinka paljon äiti heitä rakastaa. Surin, etten nähnyt minkälaisia ihmisiä heistä olisi kasvanut.

Olisin tehnyt mitä vain, että olisin voinut mennä ajassa taaksepäin ja valita elämän.

Olin surullinen, etten saanut tukea, kun olisin sitä eniten tarvinnut. Surin, etten uskonut itseäni äitini niin paljon, että olisin uskonut pärjääväni vauvojen kanssa. Surin, että muiden mielipiteet ja ajatukset vaikuttivat minuun liikaa. Surin myös, että minulle sanottiin, että vauva on kuollut tai pahasti vammautunut kun olisin halunnut ensimmäisten lääkkeiden oton jälkeen keskeyttää prosessin. Myöhemmin kuitenkin sain selville, että olisin voinut keskeyttää koko jutun, sillä lääkkeen ei pitäisi vaikuttaa vauvaan, vaikka lisäksi keskenmenon riskiä.

Ituprojektin askeleet vertaistukiryhmä auttoi minua käsittelemään menetystäni, tunteitani sekä käymään suruprosessia läpi. Olin vuosikymmenen sulkenut tuskani ja suruni sisimpääni, koska minulla ei ollut ketään kenen kanssa surua käydä läpi, olinhan itse tehnyt valintani

Merkittäväntä minulle oli kun suruaskeleessa saimme kirjoittaa kirjeet vauvoille sekä viimeisellä tapaamiskerralla sytyttää muistokynttilän. Oli ihana saada muistutus siitä, että vauvoja ei ole menetetty ikuisesti vaan tulee vielä päivä, jolloin saan heidät syliini. Tieto siitä, että vauvat ovat Taivaan kodissa odottamassa minua tuo valtavaa lohtua.

Uskoon tulon myötä olen myös ymmärtänyt, kuinka Jeesus haluaa parantaa myös minun haavani ja Hän haluaa, että myös minä annan itselleni anteeksi. Tieto siitä, että minunkin pahat teot Hän on sovittanut ja antanut anteeksi Golgatan ristillä on suurin ja mullistavin asia elämässäni. Olen saanut uuden elämän Jeesuksen sovitustyön vuoksi. Uuden elämän ansiosta olen myös voinut julkisesti kertoa aborteistani, toivoen että jonkun pienen elämä voisi säästyä minun tarinani kautta ja ettei kenenkään naisen tarvitsisi käydä abortin tuomaa tuskaa läpi.